

- 2) Zarzut drugi dotyczący ryzyka nadmiernej rekompensaty związanego z nowym mechanizmem finansowania France Télévisions. Strona skarżąca zarzuca Komisji, po pierwsze, że ze względu na okoliczność, iż nie miała dostępu do szeregu dokumentów administracyjnych, nie jest w stanie skutecznie wykonać swego prawa do wniesienia skargi i, z drugiej strony, że Komisja dokonała błędnej wykładni art. 106 ust. 2 TFUE nie uwzględniając przesłanki dotyczącej skuteczności gospodarczej w zakresie świadczenia usługi w ramach kontroli zgodności z prawem spornego środka.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący nieuwzględnienia innych uregulowań TFUE i prawa wtórnego. Strona skarżąca twierdzi po pierwsze, że podatek od usług łączności elektronicznej jest sprzeczny z art. 110 TFUE, po drugie, że sporne podatki stanowią ograniczenie w swobodnym świadczeniu usług i ograniczenie swobody przedsiębiorczości ze względu na to, że nagromadzenie szczególnych podatków od sektorów nadawania radiowego i telewizyjnego oraz telekomunikacji znacznie ogranicza nadawcom radiowym i telewizyjnym i operatorom telekomunikacyjnym możliwość wykonywania ich działalności gospodarczej we Francji i, po trzecie, iż sporny środek jest sprzeczny z dyrektywą 2002/20 z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej, ponieważ nakłada on podatek na operatorów telekomunikacyjnych, którzy nie przestrzegają warunków przewidzianych w dyrektywie.

Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2011 r. — Carlotti przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-276/11)

(2011/C 232/59)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Marie-Arlette Carlotti (Marsylia, Francja) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis, É. Marchal i D. Abreu Caldas)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie i orzeczenie,
- że decyzja biura Parlamentu Europejskiego z dnia 1 kwietnia 2009 r. dotycząca zmiany systemu uzupełniających dobrowolnych świadczeń emerytalnych dla posłów do Parlamentu Europejskiego jest niezgodna z prawem;
- że zaskarżona decyzja jest nieważna;
- że Parlament Europejski zostaje obciążony kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga zabiega o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 28 marca 2011 r. odmawiającej stronie skarżącej prawa do

uzupełniających świadczeń emerytalnych od momentu ukończenia przez nią 60 roku życia (począwszy od lutego 2012 r.), wydanej na podstawie decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 1 kwietnia 2009 r. dotyczącej zmiany systemu uzupełniających dobrowolnych świadczeń emerytalnych dla posłów do Parlamentu Europejskiego.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów dotyczących:

- naruszenia praw słusznie nabytych, przyznanych skarżącej przez akty prawne oraz zasady pewności prawa;
- naruszenia zasad równego traktowania i proporcjonalności, w zakresie, w jakim decyzja z dnia 1 kwietnia 2009 r. oraz zaskarżona decyzja dokonują podwyższenia wieku emerytalnego o trzy lata i to bez okresu przejściowego;
- naruszenia art. 29 przepisów dotyczących zwrotu kosztów i diet posłów Parlamentu Europejskiego, który stanowi, że kwestorzy i sekretarz generalny czuwają nad wykładnią i ścisłym stosowaniem tych przepisów;
- oczywistego błędu w ocenie, którym dotknięta jest decyzja biura Parlamentu Europejskiego z dnia 1 kwietnia 2009 r., zmieniająca uregulowanie stanowiące podstawę wydania zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim opiera się ona na bezzasadnej ocenie sytuacji finansowej funduszy emerytalnych;
- naruszenia dobrej wiary przy wykonywaniu umowy i nieważności klauzuli dotyczących warunków całkowicie zależnych od woli jednej ze stron.

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2011 r. — T&L Sugars i Sidul Açúcares przeciwko Komisji

(Sprawa T-279/11)

(2011/C 232/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: T&L Sugars Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) i Bidul Açúcares, Unipessoal Lda (Santa Iria de Azóia, Portugalia) (przedstawiciele: D. Waelbroeck, adwokat, i D. Slater, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie, że niniejsza skarga o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 ust. 4 TFUE lub zarzut niezgodności z prawem na podstawie art. 277 TFUE w odniesieniu do rozporządzenia nr 222/2011, rozporządzenia nr 293/2011, rozporządzenia nr 302/2001 i rozporządzenia nr 393/2011 są dopuszczalne i zasadne;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 222/2011 ustanawiającego nadzwyczajne środki w odniesieniu do udostępniania pozakwotowego cukru i izoglukozy na rynku Unii z zastosowaniem obniżonej opłaty za przekroczenie kwoty krajowej w roku gospodarczym 2010/2011;